

РЕШЕНИЕ

№ 9523

гр. София, 21.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2877** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. П. Х.-М. срещу Решение № 1040-21-108/28.02.2024 г. на Директора на ТП на НОИ– С.– град, с което са оставени без уважение жалбите ѝ с вх. № 1012-21-34/12.01.2024 г. и вх. № 1012-21-57/19.01.2024 г. срещу Разпореждания № РП-3-21-01483801/13.12.2023 г. и № РП-3-21-01488241/22.12.2023 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С.-град.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е неправилен и незаконосъобразен, постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Релевира, че процесното решение е постановено при неизяснена фактическа обстановка. Според жалбоподателя, липсват доказателства, сочещи наличието на основания за възстановяване на неоснователно получени суми за осигурителни плащания. Работодателят изпълнил всички вменени му задължения, в това число и тези по КТ, като за процесния договор е подадено Уведомление по чл.62, ал.5 от КТ в ТД на НАП в законово определения срок. Твърди, че са налице отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4. Сочи, че са налице достатъчно доказателства от които да се установи, реално трудово правоотношение. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призван, не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ- С. град, чрез процесуалния си представител

юрк. О., оспорва жалбата. В представени писмени бележки от 30.05.2024 г., излага съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Административен съд– София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № РВ-3-21-01410506/23.08.2023 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ – С.-град /л. 25-26/ е разпоредено, жалбоподателката М. П. Х.-М. да възстанови сума в размер на 3 737,44лв., преизчислени към датата на издаване на разпореждането. Разпореждането е връчено на 24.11.2023 г., получено от съпруга на жалбоподателката – Д. М., срещу подпис /л.28/.

Въз основа на Разпореждане № РВ-3-21-01410506/23.08.2023 г. е издадено Разпореждане за прихващане № РП-3-21-01483801/13.12.2023 г. /л.21/ от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С.-град, с което на основание чл. 114, ал. 5 КСО е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на М. П. Х.-М. от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение при осиновяване на дете от 2 до 5 год. възраст, ЗД чл. 53а за м.11.2023 г., в размер на 393.92 лв. и парично обезщетение при осиновяване на дете от 2 до 5 год. възраст, ЗД чл. 53а за м.11.2023 г., в размер на 393.92 лв. или в общ размер на 787.84 лв. с дължимото по Разпореждане № РВ-3-21-01410506/23.08.2023 г. вземане. Разпореждането е връчено лично на жалбоподателката на 02.01.2024 г. /л.22/.

С Разпореждане за прихващане № РП-3-21-01488241/22.12.2023 г. /л.23/ от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С.-град е установено, че към дата на издаването му е погасена част от задължението в размер от 787.84 лв, като на основание чл. 114, ал. 5 КСО е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на М. П. Х.-М. от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение при осиновяване на дете от 2 до 5 год. възраст, ЗД чл. 53а за м.12.2023 г., в размер на 390 лв. и парично обезщетение при осиновяване на дете от 2 до 5 год. възраст, ЗД чл. 53а за м.12.2023 г., в размер на 390 лв. или в общ размер на 780 лв. с дължимото по Разпореждане № РВ-3-21-01410506/23.08.2023 г. вземане. Разпореждането е връчено на жалбоподателя на 08.01.2024 г. /л.24/.

С жалби с вх. № 1012-21-34/12.01.2024 г. /л.18/ и вх. № 1012-21-57/19.01.2024 г.20/, съответно срещу Разпореждания № РП-3-21-01483801/12.12.2023 г. и № РП-3-21-01488241/22.12.2023 г. М. П. Х.-М. е оспорила разпорежданията за прихващане пред директора на ТП на НОИ – С.-град, който с обжалваното Решение № 1040-02-108/28.02.2024 г. /л.14-15/ е оставил същите без уважение, като неоснователни и е потвърдил разпорежданията. Решението е връчено на жалбоподателя на 01.03.2024 г., видно от приложеното на л. 17 известие за доставяне.

По делото е приета административната преписка и представените от жалбоподателя доказателства, които се съдържат и в административната преписка.

От правна страна:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради

което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л.16/, съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадените пред него жалби. Потвърдените от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждания също е издадено от компетентен орган – Заповед № 1015-21-287/26.04.2016 г. на директора на ТП на НОИ С. – град /л. 46/, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

Не се констатира наличието на процесуални нарушения, които да са съществени и които да са от естеството да ограничат правата на жалбоподателката, или които ако не бяха допуснати, щяха да доведат до издаването на акт с друго съдържание.

По отношение на материалната законосъобразност на оспорения административен акт:

Разпоредбата на чл. 114, ал. 5 КСО урежда способите за принудително изпълнение на ликвидни, но непогасени доброволно задължения към държавното обществено осигуряване. Съгласно същата длъжимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване /ДОО/. Регламентираният в разпоредбата ред за принудително изпълнение е специален по отношение на общия ред за прихващане и принудително изпълнение на публични задължения по ДОПК. В тази връзка, закрилата, предвидена в чл. 114а, ал. 1 КСО, не се разпростира по отношение на задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО.

В конкретния случай с Разпореждане № РВ-3-21-01410506/23.08.2023 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ – С.-град на жалбоподателката е разпоредено да възстанови сума в размер на 3 737,44 начислена към датата на издаване на разпореждането. Не е спорно, че същото не е било обжалвано по административен ред и е влязло в сила, като след констатираната липса на доброволно изпълнение, компетентният орган е издал и процесните № РП-3-21-01483801/13.12.2023 г. и № РП-3-21-01488241/22.12.2023 г., с които на основание чл. 114, ал. 5 КСО е разпоредено да се прихване изискуемо вземане на М. П. Х.-М. от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение при осиновяване на дете от 2 до 5 години по чл. 53а от КСО за м.11.2023 г. - в общ размер на 787.84 лв. и за м.12.2023 г. - в общ размер на 780 лв, с длъжимото по Разпореждане № РВ-3-21-01410506/23.08.2023 г. вземане.

Възражението от страна на жалбоподателя, че не е била уведомена и запозната с Разпореждане № РВ-3-21-01410506/23.08.2023 г., настоящият състав счита за

неоснователно, тъй като по делото са налице данни за редовното му връчване. Видно от приложена разписка за известие за доставяне /л.28/, разпореждането е изпратено на адреса на жалбоподателката: [населено място], [улица], ап. 7 (посочен и в жалбата). Следва да се отбележи, че при връчване на книжа по пощата, ако получателят не може да бъде открит, но препоръчаната пратка бъде приета от друго лице на домашния адрес, адреса на пребиваване или седалището на получателя, пощальонът/куриерът отбелязва в разписката самоличността на лицето получило пратката. Ако е връчена на член от домакинството, то следва да се отбележи каква е родствената връзка. В процесния случай е отбелязано, че лицето получило пратката е съпруг на жалбоподателката, положен е подпис от негова страна, като е посочена и датата на която е получена пратката, поради което се приема, че е налице редовно връчване. От страна на жалбоподателката не е оспорен фактът, че получилият пратката е член от домакинството ѝ, като не е оспорена и автентичността на положения от него подпис. Не е отправено и искане до съда за откриване на производство по оспорване истинността на документа, съобразно чл.193 ГПК. С оглед факта, че липсва такова оспорване, произнасянето във връзка с твърдението на жалбоподателката, че пратката не е получена от съпруга ѝ, част от което имплицитно се изразява и в проверка на доказателствата по делото, се преклудира. Поради необжалването му в законоустановения срок по чл. 117, ал. 2 от КСО доколкото липсват данни наличие на всящо производство, разпореждането е влязло в сила на 09.12.2023 г.

Както бе посочено по-горе, съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 5 КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение, вкл. и чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Уреденият в чл. 114, ал. 5 КСО способ за изпълнение е специален по отношение на общия ред за прихващане и на принудителното изпълнение на публични вземания по ДОПК. По естеството си прихващането по този ред представлява способ за принудително изпълнение, тъй като само на осигурителния орган, управляващ фондовете на ДОО, е предоставено правото с едностранно волеизявление да удовлетвори вземането си. Материалноправните предпоставки за извършване на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО са наличие на две насрещни задължения, идентичност на субектите по двете правоотношения, еднородност на двете задължения и изискуемост на вземането на страната (в случая на административния орган, осъществяващ контрола на разходите на ДОО), която прави изявление за прихващане.

Към датата на извършване на прихващането по реда на КСО, чрез постановяване на Разпорежданията № РП-3-21-01483801/13.12.2023 г. и № РП-3-21-01488241/22.12.2023 г., са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 114, ал. 5 КСО - установено с Разпореждане № РВ-3-21-01410506/23.08.2023 г. на ръководителя на контрола на разходите на ДОО вземане, което не е погасено доброволно в 14-дневния срок от връчването му и не е било разсрочено по реда на чл. 116 КСО, като същевременно е налице изискуемо вземане на М. Х.-М. от ДОО, представляващо парично обезщетение при осиновяване на дете от 2 до 5 годишна възраст по чл. 53а КСО. Двете задължения са еднородни – парични, същите са ликвидни и изискуеми – определени са по основание и размер. Същото се доказва от приложена справка от НОИ /л.34-38/, видно от която на л.34, първи и втори ред, от долу нагоре, за м.11.2023 г. от две различни дружества-осигурители е била налице сума за изплащане в размер

на 393.92лв. На 34-гръб, от горе надолу, за м.12.2023 г., от две различни дружества е била налице сума за изплащане в размер на 390.00 лв. Следователно, изпълнени са предпоставките за извършване на прихващане, каквото длъжностното лице правилно е разпоредило с процесните Разпореждания № РП-3-21-01483801/13.12.2023 г. и № РП-3-21-01488241/22.12.2023 г.

Относно възражението от страна на жалбоподателя, че действията на ТП на НОИ, с които са заличени данните ѝ по декларации образец № 1, за периода от м.07.2018 г. до м.08.2020 г. са незаконосъобразни, следва да се отбележи, че този въпрос е въвн от рамките на настоящото производство.

Досежно възражението във връзка с нарушеното ѝ право на защита, поради факта, че при извършена ревизия на дружеството „Т.Т ИНВЕСТ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, не е била потърсена и не са изискани сведения и документи от нея, като не била уведомена и за съставения РА, дадените задължителни предписания на дружеството и т.н., същото отново е недопустимо за разглеждане в настоящото производство, тъй като е ирелевантно за очертания предмет на оспорване. За пълнота пълнота следва да се посочи, че при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО. Т.е. жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО, поради което за контролния орган не е налице задължение да го уведоми за същото.

С оглед изложеното дотук, съдът формира извод за законосъобразност и правилност на обжалвания административен акт, с който жалбите срещу Разпореждания № РП-3-21-01483801/13.12.2023 г. и № РП-3-21-01488241/22.12.2023 г. са оставени без уважение. Същият е постановен при правилно приложение на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Актът е постановен в съответствие и с целта на закона. При постановяване на решението си този съдебен състав съобрази и установената трайна съдебна практика на ВАС, Шесто отделение, обективизирана в Решение № 16996/12.12.2019г. по адм. дело № 3197/2019г., Решение № 2042/10.02.2020 г. по адм. д. № 5445/2019 г., Решение № 14280/24.10.2019 г. по адм. д. № 3198/2019 г., Решение № 15036/06.11.2019 г. по адм. д. № 8812/2019 г., както и в решения: № 2743/07.03.2017 г. по адм. дело № 2903/2016 г., № 3758/28.03.2017 г. по адм. дело № 3140/2016 г., № 9589/18.07.2017 г. по адм. дело № 7477/2016 г., № 4128/4.04.2017 г. по адм. дело № 4771/2016 г., № 7649/16.06.2017 г. по адм. дело № 8379/2016 г., № 9854/24.07.2017 г. по адм. дело № 5965/2016 г., № 9584/18.07.2017 г. по адм. дело № 8828/2016 г., № 5776/10.05.2017 г. по адм. дело № 6527/2016 г. и други.

Горните обстоятелства мотивират решаващ извод за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Жалбата на М. П. Х.-М. е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и на основание чл.143, ал. 4 АПК, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 24 НЗПП, следва да му бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III-то отделение, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. Х.-М. срещу Решение № 1040-21-108/28.02.2024 г. на Директора на ТП на НОИ– С.– град.

ОСЪЖДА М. П. Х.-М., да заплати по сметка на ТП на НОИ– С.– град сумата в размер на 100 лв. – разноси за юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 119 КСО решението не подлежи на касационно обжалване.

Съдия: